

[Veistrup.]

Jeg synes, at en saadan Ensidighed behøver man ikke at være bange for, naar man læser det foreliggende Forslags § 14, der efter min Mening tager alle rimelige Hensyn.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale begge Lovforslag til Vedtagelse i det høje Ting.

Forsvarsministeren (L. Rasmussen):

Jeg takker de ærede Ordførere for det radikale Venstre og for Socialdemokratiet for den Tilslutning, de har givet Lovforslagene. Jeg har ikke nogen særlig Tak at bringe Ordførerne for de to andre Partier, det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) og det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Ellinger).

Det ærede 7de Medlem for 6te Kreds mente, at det foreliggende Forslag ikke var tilstrækkeligt til at opfylde vore internationale Forpligtelser, men vogtede sig omhyggeligt for at komme ind paa, hvilke Forpligtelser det var, som ikke kunde opfyldes gennem Forslaget. Han sagde om Folkeafstemning, at Befolkningen ikke var moden nok, ikke havde Kendskab nok til Sagen, til at man kunde overlade den at stemme i et Spørgsmaal som det foreliggende. Ja, det er jo disse uoplyste Vælgere — jeg ved ikke, om vi skal bruge den Betegnelse —, som vælger Rigsdagen; vi har dem jo ikke bedre. Men lad gaa, vi kan ogsaa stryge Folkeafstemningen, hvis man saa vil respektere, at det Folketing, der sidder, netop paa dette konkrete Omraade er Udtryk for Folkevillien. Ved andre Lejligheder kommer man og siger: Det var slet ikke Militærspørgsmaalet, man stemte om ved sidste Valg, det var mange andre Ting; Nedsikring, Formuebeskatning og meget andet, og derfor er det ingenlunde givet, at de, der stemte paa Socialdemokraterne og de Radikale ved sidste Folketingsvalg, var Tilhængere af Afrustning. Naar Landstinget mener med en saadan Motivering at have Beføjelse til at gaa imod Lovforslaget, maa det ikke glemmes, at det Flertal, der er her i Tinget, ikke har et Flertal af 35-aarige Vælgere bag sig. Tager man de to sidste Landstingsvalg, i 1924 og i 1928, vil det vise sig, at de Stemmer, der er faldet paa det konservative Folkeparti og Venstre, ikke er Halvparten af de afgivne Stemmer, og at de Partier, der i Folketinget stemte for Afrustningsforslaget, Radikale, Socialdemokrater og Retsstatspartiet, mønstrede flere Stemmer ved disse Landstingsvalg end de Konservative og Venstre. Man har et Flertal udelukkende i Kraft af Privilegier, de Privilegier, man fik tilbage ved Valget. Det er et saadant

Flertal, der sidder her, og det er det, der berettiger det ærede Medlem til flot at afvise Forslaget og sige: De andre skal gaa en meget lang Vej, hvis de overhovedet skal vente at finde Forstaaelse hos os; vi vil ikke medvirke til dette Forslags Gennemførelse, og skal vi medvirke til et andet, maa det ligge meget langt fra dette. Det raader jo det Parti for, paa hvis Vegne det ærede Medlem taler, men saa kan det jo være, at Vejen var kortere til Vælgerne end til at finde det ærede Medlem og hans Parti. Det kan være, at vi saa fandt Vejen til Vælgerne og fik Lejlighed til at spørge dem, om de virkelig mener, at de Anskuelse, der forfægtes her i Tinget, er i Overensstemmelse med ogsaa de 35-aarige Vælgeres.

Jeg har et Par Bemærkninger til det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Ellinger). Det ærede Medlem kom jo med adskillige Udtalelser, men mest beskæftigede han sig med Udlandet, og naar han endelig vendte tilbage til Danmark, var det mest for at tale om Begivenhederne under Verdenskrigen og den Maade, hvorpaa den nuværende Udenrigsminister havde administreret Militærordningen af 1909 under Verdenskrigen. Det ærede Medlem erklærede, at det kunde ikke nytte, at vi prøvede paa at skyde os ind under Locarno-Aftalerne eller andet. Han saa alt sort i sort og mente, at en Krig ingenlunde var usandsynlig, men at det tværtimod maatte anses for i høj Grad sandsynligt, at en Krig kunde udbryde inden alt for længe. Jeg skal ikke bestride, at det ikke ser lyst ud, eller paastaa, at noget saadant ikke er muligt, men netop med den Ordning, vi har, Ordningen af 1922, vil jeg sige: hvis vi endda havde Sikkerhed for, at en Krig ikke vilde udbryde i den nærmeste Fremtid, vilde jeg anse Militærordningen af 1922 for betydeligt bedre, end jeg gør; for saa var det kun et Spørgsmaal om Penge. Men jeg er overbevist om, at Militærordningen af 1922 ikke rummer Skygge af Betyggelse, men kun Farer, og jo mere man foreholder sig, at en Krig kan udbryde i vore Omgivelser, i vor umiddelbare Nærhed, des mere maa det netop derfor haste med at komme bort fra en Ordning som den af 1922, der rummer alle Farer og ikke paa et eneste Omraade nogen Betyggelse, for Hærens Vedkommende fordømt af saa at sige hver eneste af dem, vi eventuelt skulde sende vore unge Mennesker ind til, hvis en Krig udbryder — der er brugt de allerskarpeste Udtryk om den Ordning, dens Umulighed, dens Ubrugelighed — for Flaadens Vedkommende en saadan Ordning, at vi i Virkeligheden i Dag ikke med vor Flaade